

The background is a dark blue night sky filled with numerous yellow stars of varying sizes and a yellow crescent moon in the upper right corner. In the foreground, there is a stylized city skyline composed of various colored rectangular shapes in shades of pink, blue, and purple, some with dashed outlines.

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

Χαιρετίσματα & ευχές!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Απολλώνια
Παραμυθιώτη

Ο **Ηρακλής Λαμπαδαρίου** γεννήθηκε στην Κατερίνη το 1988 και μεγάλωσε στην Καβάλα. Από τα 10 του χρόνια ασχολείται συστηματικά με τον εθελοντισμό, τόσο με τη διοργάνωση όσο και με τη συμμετοχή σε συλλογικές δράσεις. Σπούδασε κλασική φιλολογία στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης στην Κομοτηνή, απ' όπου αποφοίτησε το 2009. Είναι λάτρης των γλωσσών (γνωρίζει αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά ενώ έχει αρχίσει να μαθαίνει σλοβάκικα και κινέζικα) και έχει ταξιδέψει σε διάφορα μέρη της Ευρώπης, παίρνοντας μέρος σ' έναν ηθούσιο διαπολιτισμικό διάλογο που αναμφίβολα επηρέασε τον τρόπο σκέψης του. Γράφει παραμύθια για το παιδί που ο καθένας κρύβει μέσα του και αναζητά συνεχώς τρόπους για ένα Σχολείο που θα απελευθερώσει τη δημιουργικότητα και τη φαντασία του μαθητή.

Από τις Εκδόσεις Σαΐτα κυκλοφορούν σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή τα βιβλία του «*Τάξη Δημιουργική με Φαντασία αρκετή*» και «*Ο μαγικός σελιδοδείκτης*».

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑΤΑ & ΕΥΧΕΣ

μια ιστορία της εποχής μας

Εικονογράφηση
ΑΠΟΜΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Ηρακλής Λαμπαδαρίου, Χαιρετίσματα & ευχές
ISBN: 978-618-5040-01-7
Φεβρουάριος 2013

Εικονογράφηση:
Απολλώνια Παραμουθιώτη, apolloniaart@yahoo.com

Σχεδιασμός εξωφύλλου:
Ρούλα Μονογυιού, studio@greenline.gr

Επιμέλεια-Διορθώσεις:
Ευρυδική Αμανατίδου, <http://evriam.blogspot.gr>

Σελιδοποίηση:
Μαίρη Λαμπαδαρίου, <http://mlampadariou-crafts.blogspot.gr/>

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Άνθρωποι τρέχουν σ' έναν αγώνα δρόμου καθημερινά. Στα πεζοδρόμια, στα μαγαζιά, στα εμπορικά καταστήματα, στις δημόσιες υπηρεσίες, στις τράπεζες, παντού. Νομίζω ότι αν πετάξεις ψηλά με ένα ελικόπτερο, θα τους δεις να τρέχουν ακόμη και στις ταράτσες. Έχεις την εντύπωση πως ακούς τη φωνή του ραδιοσχοliαστή να σου περιγράφει κάθε λεπτό αυτού του αγώνα, χωρίς να μπορεί να καταλήξει στο αποτέλεσμα.

Δύσκολη δουλειά κι αυτή, για γερά νεύρα. Φαίνεται πως κανένας δεν είναι ο νικητής και κάθε μέρα ο αγώνας ξεκινά και πάλι από την αρχή. Ένας συνεχιζόμενος αγώνας στον οποίο κανείς δεν είναι χαρούμενος για τη συμμετοχή του. Μα καλά, γιατί παίρνουν μέρος τότε;

Άγχος, εκνευρισμός, νεύρα, απογοήτευση και θυμός γεμίζουν από παντού την ατμόσφαιρα. Οι οδηγοί δε διαφέρουν καθόλου από τους πεζούς. Διεξάγουν κι αυτοί τον δικό τους αγώνα στους δρόμους, αλλά επιστρατεύουν πιο ισχυρά όπλα: κορναρίσματα, φωνές, υψηλές ταχύτητες, απότομα φρεναρίσματα. Μερικοί μπερδεύονται και νομίζουν πως αντίπαλοί τους, πέρα από τους υπόλοιπους οδηγούς, είναι και οι πεζοί. Γι' αυτό δεν τους αφήνουν να περάσουν στις διαβάσεις, ξεκινούν αμέσως μόλις ανάψει το πράσινο χωρίς να δουν αν έχουν καταφέρει όλοι οι πεζοί να διασχίσουν τον δρόμο με ασφάλεια. Παρκάρουν με τέτοιο τρόπο που δεν αφήνουν χώρο για να περάσουν οι πεζοί. Δε διστάζουν να παρκάρουν ακόμη και στις διαβάσεις και στις ράμπες για τα άτομα με ειδικές ανάγκες!

Ίσως ο αγώνας αυτός σταματήσει όταν βρεθεί ο νικητής, αλλά κάτι τέτοιο φαντάζει αδύνατο. Μάλλον είναι πιο εύκολο να κατοικήσουμε στο διάστημα με τις περίεργες μπάλες στα κεφάλια μας ή να έχουμε

εξωγήινους φίλους που θα μας πηγαίνουν βόλτα σε όποιο γλάνητη θέλουμε με το φοβερό διαστημόπλοίο τους, παρά να βρούμε αυτόν τον νικητή, μήπως και σταματήσει τότε η αναμέτρηση.

Το σκηνικό αυτού του ξέφρενου αγώνα συνθέτουν πολυώροφες πολυκατοικίες πλεγμένες στο τσιμέντο, λιγοστά πάρκα με ένα δύο δέντρα ή θάμνους με σκουριασμένες κούνιες, σκουπίδια στα πεζοδρόμια και τους δρόμους. Άπειρα παρκαρισμένα αυτοκίνητα παντού και μια ατμόσφαιρα αποπνικτική από το καυσαέριο και τους ρύπους του εργοστασίου που βρίσκεται σε πολύ κοντινή απόσταση από την πόλη. Τόσες διαδηλώσεις έχουν γίνει και ακόμη να αγοράσουν τα φίλτρα για τα φουγάρα τους...

Οι ηλιαχτίδες φωτίζουν την πόλη και σηματοδοτούν την έναρξη και τη λήξη του αγώνα. Ευτυχώς που υπάρχει και ο ήλιος και δίνει το σύνθημα, αλλιώς έχω την εντύπωση πως οι άνθρωποι θα έτρεχαν συνέχεια μέχρι να πέσουν κάτω από την εξάντληση.

Το βράδυ όλοι κλείνονται στα σπίτια τους, ανοίγουν την τηλεόραση, πιστό τους φίλο, και προσπαθούν να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους για τον αγώνα της επόμενης ημέρας. Δε θέλουν να κουράσουν το μυαλό τους με το διάβασμα ενός βιβλίου ή με ένα παιχνίδι. Έχουν ήδη κουραστεί από τον αγώνα που προηγήθηκε και τα θέλουν πλέον όλα έτοιμα: το φαγητό, την ενημέρωση, τη διασκέδαση, την ψυχαγωγία. Αν μπορούσαν να βρουν και έναν τρόπο για να μεγαλώνουν τα παιδιά τους αυτόματα ή ως δια μαγείας, θα ήταν πολύ χαρούμενοι.

Τίποτα όμως δε φαίνεται να ταραξεί τους εξαντλητικούς ρυθμούς της καθημερινότητας των κατοίκων. Μάλλον έχουν συνηθίσει, και την Κυριακή εκνευρίζονται που δεν μπορούν να τρέξουν στον αγώνα. Κάθε μέρα όμοια με την προηγούμενη και

~~Γεια σου τι καveys~~

Κυριακή

Sport
ΟΜΕ D
ΟΜΑ

Pizza

την επόμενη, το ίδιο μονότονη, κουραστική, βαρετά έντονη.

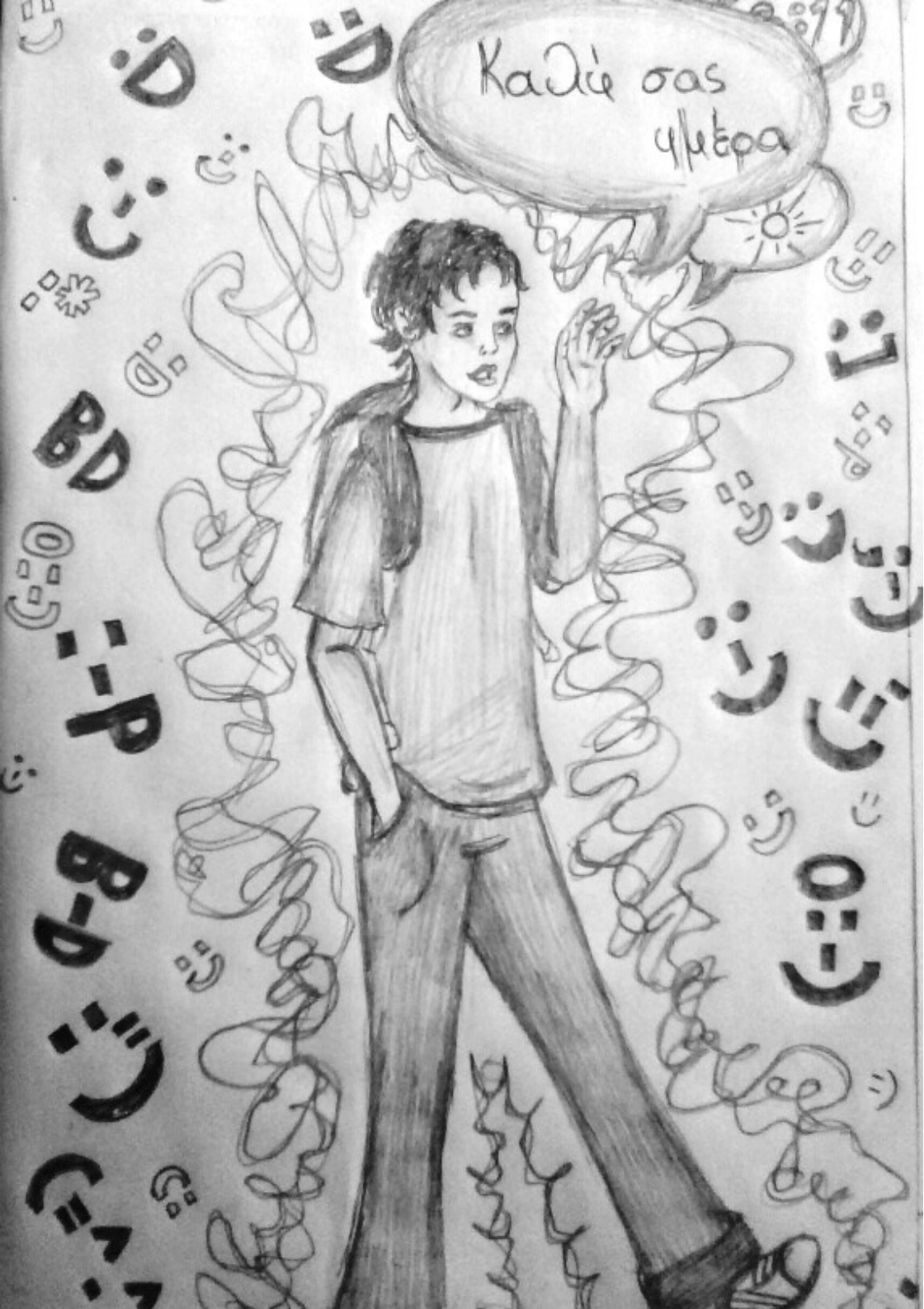
Και βέβαια πού χρόνος για να χαιρετίσει ο ένας τον άλλον μόλις συναντηθούν κάπου; Εδώ έχουμε ολόκληρο αγώνα και θα χάσουμε χρόνο με χαιρετούρες και συζήτηση; Γιατί αν χαιρετίσεις τον άλλον, θα σε χαιρετίσει κι αυτός και θα αρχίσετε την κουβεντούλα: «Τι κάνεις; Πώς είναι η οικογένεια; Τι θέση έχεις μέχρι στιγμής στον αγώνα;»

Ουπς, όχι! Αυτή την τελευταία ερώτηση δε θα την ακούσεις από κανένα. Βασικά καμία ερώτηση δε θα ακούσεις, γιατί οι άνθρωποι αποφεύγουν να χαιρετούν ο ένας τον άλλον. Άρα, δεν υπάρχει η δυνατότητα της συζήτησης. Αυτή περιορίζεται μόνο εκτός του ωραρίου του αγώνα, κυρίως την Κυριακή και συνήθως μέσω τηλεφώνου.

Όπου μια ημέρα ένας νεαρός κάτοικος της πόλης αυτής, ένας μαθητής της Α' Γυμνασίου, ο Νικηφόρος, αρκετά ζωντός, με περιέργεια για τα πράγματα που τον περιβάλλουν, πολλή όρεξη για παιχνίδια, κυρίως τα ομαδικά, με φωτεινό χαμόγελο και μεγάλο ενθουσιασμό, πήρε τη γενναία απόφαση να χαιρετάει όποιον συναντούσε στον δρόμο. Όλους χωρίς καμία εξαίρεση, ακόμη κι αυτούς που δεν είχε συναντήσει ποτέ ξανά και δε γνώριζε καθόλου. Δεν ήταν μια απόφαση της στιγμής, επιπόλαιη και χωρίς πολλή σκέψη.

Ο Νικηφόρος ήθελε να ζει χαρούμενος και γι' αυτό προσπαθούσε με όλες του τις δυνάμεις να ξεπεράσει τα εμπόδια, να βρει λύσεις για τα προβλήματα που ξεφύτρωναν σαν τα ζιζάνια στις ελάχιστες παιδικές χαρές, να δημιουργήσει με τέτοιο τρόπο τα πράγματα γύρω του, ώστε να είναι πάντα κεφάτος και ευτυχισμένος. Αν δεν το πετύχαινε αυτό, δεν μπορούσε να συνεχίσει την ημέρα του. Ήταν

Καθίε σας
υπέρα

στενοχωρημένος, απρόθυμος να παίξει με τους φίλους του, δεν είχε όρεξη να διαβάσει κάποιο βιβλίο, πόσο μάλλον τα μαθητικά, τα οποία απλώς τα έβαζε μέσα στην τσάντα του, προσφέροντας σ' αυτά μια βόλτα μέχρι το Σχολείο. Ευτυχώς οι φορές που δεν είχε καταφέρει να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που του παρουσιάζονταν ήταν ελάχιστες. Όλο και κάτι σκαρφιζόταν, δικαιώνοντας έτσι τους γονείς του για την επιλογή του ονόματός του αφού ο «Νικηφόρος» έφερνε πάντα τη νίκη.

Αλλά η καινούρια αποστολή που είχε ορίσει στον εαυτό του ήταν η δυσκολότερη απ' όλες τις προηγούμενες. Πώς είναι δυνατόν ένας μαθητής να αλλιάξει τη ρουτίνα και την καθημερινότητα μιας ολόκληρης πόλης; Αν το μάθαινε η δασκάλα του, θα τον πήγαινε η ίδια στον Διευθυντή του Σχολείου για να τον τιμωρήσει για το θράσος του. Μα να αλλιάξει τη ζωή τόσων ανθρώπων; Όχι! Απαράδεκτο, ανεπίτρεπτο, εξωφρενικό, εξωπραγματικό!

Ο Νικηφόρος ήταν λάτρης της περιπέτειας και του άρεσαν οι δύσκολοι και απαιτητικοί γρίφοι, αλλά αυτό φαντάζει πέρα από τις δυνάμεις του. Άλλωστε δεν είναι και κανένας ήρωας με υπερδυνάμεις, όπως αυτοί που διάβαζε στις ιστορίες των αγαπημένων του κόμικς.

Από την άλλη όμως, τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Αν έβαζε κάτι στο μυαλό του, η σκέψη του έμενε γαντζωμένη στο πώς θα κάνει αυτό το «κάτι» πραγματικότητα. Έψαχνε συνεχώς, ταξίδευε με το μυαλό του, παιδευόταν μήπως βρει την απάντηση στο διαδίκτυο, συζητούσε με τους συμμαθητές του. Ακόμη και κατά τη διάρκεια του μαθήματος σκεφτόταν, παρακολουθώντας αφηρημένα τον δάσκαλο και γνωρίζοντας πως μετά, στο σπίτι, θα έπρεπε να διαβάσει περισσότερο για να καταλάβει το

μάθημα. Για τον Μικηφόρο δεν υπήρχαν εμπόδια αφού τα ξεπερνούσε όλα με τη δημιουργικότητα και τη φαντασία του.

Ένα φαινομενικά συνηθισμένο πρωινό λοιπόν, πηγαίνοντας για το Σχολείο, ο Μικηφόρος βάζει σε εφαρμογή το σχέδιό του να σκορπίσει χαιρετισμούς και ευχές στους συμπολίτες του. Ο πρώτος που συνάντησε ήταν ένας ψηλός κύριος, ντυμένος με σκούρο γκρι κουστούμι και μια σκουρόχρωμη γραβάτα που έκρυβε ένα ακόμη πιο σκούρο πουκάμισο. Το μουντό σύνολο συμπλήρωνε ένας μαύρος, δερμάτινος χαρτοφύλακας.

«Καλή σας ημέρα», του είπε ο Μικηφόρος με ένα λαμπερό χαμόγελο στο πρόσωπό του.

Ο ψηλός κύριος αντέδρασε σαν να τον είχε διαπεράσει ηλεκτρικό ρεύμα. Μάλλον θα σκέφτηκε ότι δεν άκουσε καλά και ότι ίσως έπρεπε να προγραμματίσει περισσότερες συναντήσεις με τον ψυχολόγο του. Επιτάχυνε το βήμα του κοιτάζοντας το ρολόι του. Σίγουρα αισθάνθηκε άσχημα που επέτρεψε στον εαυτό του τα λίγα δευτερόλεπτα αργοπορίας στον αγώνα που βρισκόταν σε εξέλιξη. Καθώς περπατούσε γρήγορα, συνέχισε να κοιτάζει απορημένος τον μικρό μαθητή, αμφιβάλλοντας για τις αισθήσεις του.

Ο Μικηφόρος δεν απογοητεύτηκε από την αντίδραση αυτή. Αντίθετα χάρηκε, γιατί κατάλαβε πόσο απαιτητικό και δύσκολο ήταν το καινούριο σχέδιο που είχε σφηνώσει στο μυαλό του. Ήξερε πως όλοι τα καταφέρνουν στα εύκολα αλλά στα δύσκολα...

Συνεχίζοντας προς το Σχολείο με τη σχολική τσάντα στον ώμο και με το χαμόγελό του για όπλο, συνάντησε μια κυρία αυτή τη φορά. Δεν ήταν ούτε ψηλή, ούτε κοντή. Ήταν αρκετά αδύνατη και πολύ αγάη ντυμένη με μαύρο παντελόνι και ανοικτό γκρι

μγθουζάκι.

«Καλή σας ημέρα», της είπε ο Μικηφόρος, αλλά ούτε αυτή τη φορά πήρε απάντηση. Ούτε καν ένα χαμόγελο. Τι να χαιρετούσε έναν τοίχο, τι να χαιρετούσε την κυρία, το αποτέλεσμα το ίδιο: η απόλυτη σιωπή. Ο τοίχος βέβαια θα παρέμενε στη θέση του και δε θα τρόμαζε. Η κυρία όμως κατατρόμαξε και άρχισε να κάνει τζόκινγκ προς τον προορισμό της. Συμμετείχε στον αγώνα δρόμου και δε θα επέτρεπε σε κανέναν να μειώσει τις επιδόσεις της. Ίσως να κοιτούσε κι αυτή το ρολόι της για να υπολογίσει πόσο χρόνο έχασε με το να αναρωτηθεί γιατί ένα παιδί τη χαιρετούσε πρωί-πρωί, όμως δε φορούσε ρολόι.

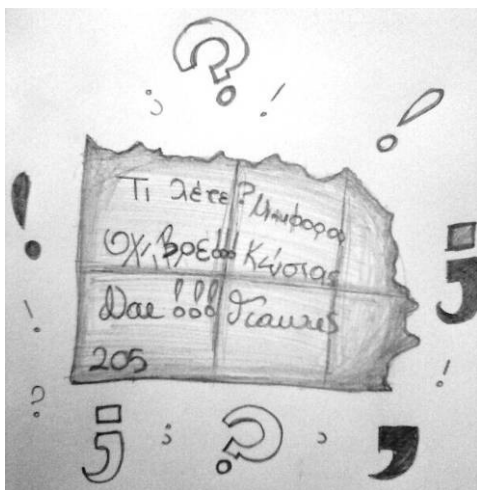
Απότοπος ο Μικηφόρος συνέχισε να περπατάει για το Σχολείο. Και η χαρά του σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής ήταν τόσο μεγάλη που νόμιζες πως όταν έφτανε τελικά στον προορισμό του, θα τον προσπερνούσε από αφηρημάδα καθώς οι σκέψεις του κάλπαζαν σαν το άλογο. Και πώς να μην ήταν χαρούμενος αφού είχε καταφέρει να βρει μια τόσο σπουδαία πρόκληση;

Οι φωνές των συμμαθητών του στην αυλή του Σχολείου τον έφεραν στην πραγματικότητα. Τρύπωσε λοιπόν κι αυτός στη μεγάλη παρέα των παιδιών που έπαιζαν ξένοιαστα προτού ο ήχος του κουδουνιού τα καλέσει στις τάξεις για μάθημα.

Για τον Μικηφόρο όμως το μάθημα ήταν η ευκαιρία για να συζητήσει με τους συμμαθητές του - με μικρά χαρτάκια κομμένα προσεκτικά από την τελευταία σελίδα του τετραδίου των Μαθηματικών - για το πώς θα κατάφερνε να μοιράσει χαιρετισμούς στους μεγάλους της πόλης. Μερικοί τον συμβούλευσαν να εγκαταλείψει το σχέδιο γιατί θα έμπλεκε σε μπελάδες. Άλλοι, πιο τολμηροί, είπαν ότι θα τον

βοηθούσαν, αλλά δεν ήξεραν τον τρόπο. Άλλοι δεν απάντησαν καθόλου στα χαρτάκια-κάλεσμα για δράση επειδή ήθελαν να παρακολουθήσουν το μάθημα. Οι συζητήσεις συνεχίστηκαν στα διαλείμματα και στα υπόλοιπα μαθήματα μέχρι το τέλος του σχολικού ωραρίου, αλλά φαινόταν πως μόνος του θα έπρεπε ο Μικηφόρος να εφαρμόσει το σχέδιο.

Σίγουρα θα ήταν πολύτιμη οποιαδήποτε βοήθεια, αλλά ακόμη και μόνος του ο Μικηφόρος ούτε απογοητευόταν, ούτε παραπονιόταν, ούτε σκεφτόταν να εγκαταλείψει την ιδέα του. Αντίθετα, ενθουσιαζόταν περισσότερο και προσπαθούσε με μεγαλύτερο ζήλο και επιμονή.

Αυτή η επιμονή οδήγησε πολύ γρήγορα τη σκέψη του σε διάφορους ευφάνταστους τρόπους διασκόρπισης χαιρετισμών και ευχών: ζωγραφιές στις πόρτες των σπιτιών, στα ταχυδρομικά κουτιά, στα παρμπρίζ των αυτοκινήτων, μέσα στις εφημερίδες, με σαίτες που με το πέταγμά τους θα περνούσαν τα ανοικτά παράθυρα. Με χάρτινες σημαιούλες που θα έβαζε στις γλάστρες και στα παρτέρια, με αυτοκολλητάκια («ευχοκολλητάκια» όπως τα ονόμασε ο ίδιος) στα ράφια των σούπερ μάρκετ, στις στάσεις των λεωφορείων, παντού.

Ακόμη και στο Διαδίκτυο έγραψε ευχές στο προφίλ του στο facebook και στο twitter. Έφτιαξε

ακόμη και ιστολόγιο, κάτι σαν ηλεκτρονικό οδηγό ευχών για κάθε στιγμή της ημέρας.

Ορίστε κι ένα σύντομο απόσπασμα από τον οδηγό αυτό:

Καλημέρα: ίσως ο πιο συνηθισμένος χαιρετισμός που μπορούμε να τον χρησιμοποιούμε όσο συχνά θέλουμε μέχρι τις 12:00 το μεσημέρι. Αποτελείται από δύο πολύ όμορφες λέξεις: «καλή» και «ημέρα». Χρησιμοποιούμε αυτή την ευχή για να καλωσορίσουμε την καινούρια ημέρα και να καλημερίσουμε τους ανθρώπους. Σ' ένα παραμύθι που διάβασα πρόσφατα βρήκα και τη λέξη «καλημερούδια». Ωραία δεν ακούγεται;

Καληνύχτα: αφού ευχόμαστε για την ημέρα, θα αφήσουμε τη νύχτα παραπονεμένη; Ε, γι' αυτό υπάρχει αυτός ο χαιρετισμός. Για να έχουμε έναν ήσυχο ύπνο χωρίς εφιάλτες με πολλά γλυκά όνειρα. Έτσι θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε γιατί υπάρχει και η ευχή: «Καληνύχτα και όνειρα γλυκά». Αποτελείται από δύο λέξεις: «καλή» και «νύχτα».

Καλή όρεξη: για να μπορούμε να τρώμε όλο το φαγητό μας, για να παίρνουμε ενέργεια και να μεγαλώνουμε σωστά, ευχόμαστε «καλή όρεξη» πριν από το φαγητό.

Οι ευχές και τα χαιρετίσματα του Μικηφόρου δεν άργησαν να φτάσουν σ' όλους τους πολίτες. Κι αυτοί, μπερδεμένοι, προσπαθούσαν να λύσουν το μυστήριο με τα μηνύματα και τις ζωγραφιές που συναντούσαν καθημερινά μπροστά τους όπου κι αν πήγαιναν. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, στον δρόμο τους συναντούσαν και τον Μικηφόρο που τους χαιρετούσε όλους, ανεξαιρέτως!

Καλημέρα

ίσως ο πιο συνηθισμένος χαιρετισμός που μπορούμε να τον χρησιμοποιούμε όσο συχνά θέλουμε μέχρι τις 12:00 το μεσημέρι. Αποτελείται από δύο πολύ όμορφες λέξεις: «καλή» και «ημέρα». Χρησιμοποιούμε αυτή την ευχή για να καλωσορίσουμε την καινούρια ημέρα και να καλημερίσουμε τους ανθρώπους. Σ' ένα παραμύθι που διάβασα πρόσφατα βρήκα και τη λέξη «καλημερούδια». Ωραία δεν ακούγεται;

Καληνύχτα

αφού ευχόμαστε για την ημέρα, θα αφήσουμε τη νύχτα παραπονεμένη; Ε, γι' αυτό υπάρχει αυτός ο χαιρετισμός. Για να έχουμε έναν ήσυχο ύπνο χωρίς εφιάλτες με πολλά γλυκά όνειρα. Έτσι θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε γιατί υπάρχει και η ευχή: «Καληνύχτα και όνειρα γλυκά». Αποτελείται από δύο λέξεις: «καλή» και «νύχτα».

Καλή όρεξη

για να μπορούμε να τρώμε όλο το φαγητό μας, για να παίρνουμε ενέργεια και να μεγαλώνουμε σωστά, ευχόμαστε «καλή όρεξη» πριν από το φαγητό.

[Επομενη ανάρτηση](#) [Αρχική σελίδα](#)

[Επικοινωνία](#) [Γράψε την ευχή σου!](#)

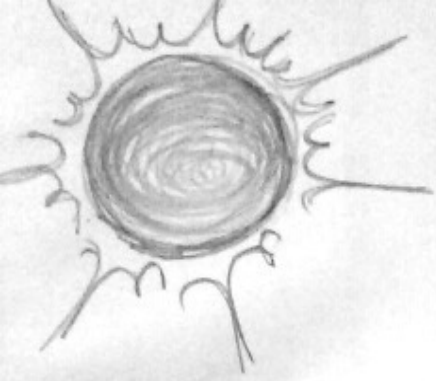
Πολλοί ήταν αυτοί που φοβήθηκαν και κρύβονταν από τις ευχές του Μικηφόρου και λίγοι όσοι αφιέρωσαν ελάχιστα δευτερόλεπτα για να σκεφτούν τον λόγο της «παράξενης» συμπεριφοράς του μικρού μαθητή. Αλλά ο αγώνας δρόμου στον οποίον συμμετείχαν, συνεχιζόταν με σταθερούς ρυθμούς και ακόμα κι αυτοί οι λίγοι, τελικά ακολουθούσαν τους πολλούς.

Όπου μια ακόμη ημέρα όπου τα μηνύματα και οι ευχοζωγραφίες στόλιζαν με τον δικό τους τρόπο την άσχημη πόλη, ένας συμμαθητής του Μικηφόρου αποφάσισε να ακολουθήσει το παράδειγμά του. Άρχισε λοιπόν κι αυτός να χαιρετάει όποιον συναντούσε στον δρόμο, να σκορπάει μηνύματα και ευχοζωγραφίες, να γεμίζει ευχές τα διαδικτυακά προφίλ του.

Πριν καλά-καλά τελειώσει η ημέρα, όλοι οι συμμαθητές του Μικηφόρου, ακόμη κι αυτοί που δε συμμετείχαν στη συζήτηση με τα μικρά χαρτάκια στην τάξη που είχε γίνει εδώ και καιρό, αποφάσισαν να πάρουν μέρος στη διασκόρπιση ευχών και χαιρετισμών. Ξαν να είχε γίνει αυτό ένα διασκεδαστικό παιχνίδι για όλους τους μικρούς πολίτες σε κάθε γειτονιά της πόλης!

Την επόμενη ημέρα, ήθελαν πια να πάρουν μέρος σε αυτό το παιχνίδι όλοι οι μαθητές του Σχολείου στο οποίο πήγαινε ο Μικηφόρος. Πολύ σύντομα, οι μαθητές όλων των Σχολείων της πόλης έγραφαν και έστελναν μηνύματα και ζωγράφιζαν όμορφα σκίτσα για να ευχηθούν στους συμπολίτες τους.

Οι πόρτες των σπιτιών, τα ταχυδρομικά κουτιά, τα παρμπρίζ των αυτοκινήτων, οι εφημερίδες, οι γλάστρες, τα παρτέρια, οι ελάχιστες παιδικές χαρές, τα ράφια των σούπερ μάρκετ, οι στάσεις των λεωφορείων γέμισαν ευχοκολλητάκια. Και η πόλη

(oo)

=D

Καταφέρα
σας.

XD

=D

:D

=D

:D

BD

Κατά
σας
βραδυ
|||

δεία Καταφέρα
oo

Facebook K E
Καταφέρα
σας
Πείτε όλο
αόριο ΚΟ

γέμισε παιδικά χαμόγελα. Ζωηρές ευχές ακούγονταν παντού.

Μέσα σ' αυτό το πρωτόγνωρο κλίμα, ένας πολίτης κοντοστάθηκε, σκέφτηκε την ευχή που είχε δεχτεί μόλις από έναν μαθητή και τότε συνέβη κάτι απίστευτο. Ο πολίτης τού ανταπέδωσε την ευχή και τον ευχαρίστησε θερμά.

Όπως ο συμμαθητής του Μικηφόρου ακολούθησε το παράδειγμά του στις ευχές και τα χαιρετίσματα, έτσι και ο πολίτης μπήκε πρώτος από όλους τους μεγάλους στο περίεργο αυτό παιχνίδι. Άρχισε κι αυτός να χαιρετά με δυνατή φωνή και χαρούμενη διάθεση εγκαταλείποντας τον αγώνα δρόμου που βρισκόταν ακόμα σε εξέλιξη.

Ένας συμπολίτης του υιοθέτησε την απόφασή του και συμμετείχε κι αυτός στο παιχνίδι. Κι ένας άλλος, κι ακόμη ένας, κι άλλος, και μετά κι άλλος ένας και στο τέλος όλοι οι πολίτες, μέχρι τον τελευταίο, έπαιρναν μέρος στο παιχνίδι με κέφι, χαρά και ευτυχία, ανταλλάσσοντας ευχές μεταξύ τους όλη την ημέρα.

Κανείς δεν τρέχει πια στον μάταιο αγώνα δρόμου. Το παιχνίδι της ανταλλαγής ευχών και χαιρετισμάτων είναι μια διασκέδαση όπου ο καθένας βγαίνει νικητής. Το άγχος, ο εκνευρισμός, τα νεύρα, η απογοήτευση και ο θυμός αντικαταστάθηκαν από την ηρεμία, την πραότητα, την ευτυχία, τη χαρά.

Οι οδηγοί δεν κάνουν πιά αγώνα στους δρόμους. Κορνάρουν μόνο όταν είναι αναγκαίο για να αποφύγουν κάποιο ατύχημα ή για να προειδοποιήσουν κάποιον πεζό. Δε φωνάζουν και δε βρίζουν τους άλλους οδηγούς, δεν αναπτύσσουν υψηλές ταχύτητες, δε φρενάρουν απότομα. Πιά τον οι πεζοί είναι φίλοι τους και τους αφήνουν να περάσουν στις διαβάσεις. Ακόμη κι όταν το φανάρι είναι πράσινο για αυτούς, δεν ξεκινούν τα αυτοκίνητά τους παρά μόνο όταν

βεβαιωθούν ότι όλοι οι πεζοί διέσχισαν τον δρόμο με ασφάλεια. Δεν παρκάρουν στις διαβάσεις και στις ράμπες για τα άτομα με ειδικές ανάγκες και όταν εξασφαλίζουν χώρο παρκαρίσματος, φροντίζουν ώστε να υπάρχει απόσταση από τα άλλα αυτοκίνητα για να περνούν άνετα οι πεζοί.

Και μετά άρχισε να αλλιάζει και το σκηνικό της πόλης. Οι πολυώροφες πολυκατοικίες γέμισαν πολύχρωμα ευωδιαστά φυτά. Έμοιαζαν πια να έχουν κτιστεί από λουλούδια και φύλλα και όχι από τσιμέντο. Αν κοιτούσες την πόλη από ψηλά θα ισχυριζόσουν πως φύτεψε μέσα σ' ένα καταπράσινο δάσος. Κι αυτό γιατί τα πεζοδρόμια γέμισαν με δέντρα και λουλούδια, οι ταράτσες των σπιτιών με αυτοσχέδια παρτέρια και κάποια υπαίθρια παρκινγκ σε διάφορα σημεία της πόλης μετατράπηκαν σε αλσύλλια και μικρά πάρκα.

Η ατμόσφαιρα έγινε πιο καθαρή χάρη στα φυτά και τη λογική χρήση των αυτοκινήτων. Τα ποδήλατα πολλαπλασιάστηκαν. Ο καθένας φρόντιζε όχι μόνο για την καθαριότητα της πόλης του, αλλά και για τον σωστό διαχωρισμό και την ανακύκλωση των απορριμμάτων του.

Στην πόλη χτίστηκε και ένα μεγάλο εργοστάσιο ανακύκλωσης κοντά σε εκείνο που κάποτε μόλυνε την ατμόσφαιρα, όμως τώρα πια είχε αποκτήσει φίλτρα για τα φουγάρα του και έκανε συνεχώς ελέγχους για τις εκπομπές των ρύπων του.

Οι ηλιαχτίδες γλέον φωτίζουν την πόλη και σηματοδοτούν την έναρξη των χαιρετισμάτων ανάμεσα στους ανθρώπους. Μετά τη δύση του ήλιου, οι πολίτες συνεχίζουν να βρίσκονται στους δρόμους και να ανταλλάσσουν ευχές χωρίς να βιάζονται πια να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Καλημέρα
σας!

Όσο για τον παλιό τους φίλο, την τηλεόραση, αυτή έχει αντικατασταθεί γρήγορα από το βιβλίο. Οι πολίτες διαβάζουν, μελετούν, ταξιδεύουν νοερά με τους χαρακτήρες των βιβλίων και μετά συζητούν για όλα όσα διάβασαν και τους έκαναν εντύπωση.

Οι πολίτες άλλαξαν διάθεση και τρόπο ζωής. Γρήγορα ετοιμάζουν με μεράκι το φαγητό τους, προσπαθούν να δοκιμάζουν συνεχώς καινούριες γεύσεις, ενημερώνονται μέσω του διαδικτύου και μέσω συζητήσεων με επιστήμονες και ειδικούς σχετικά με όσα τους ενδιαφέρουν και επηρεάζουν την καθημερινότητά τους. Ψυχαγωγούνται με τη μουσική, τον κινηματογράφο, τα επιτραπέζια παιχνίδια.

Καθημερινά αφιερώνουν ακόμη περισσότερο χρόνο στα παιδιά τους. Μαγειρεύουν, βλέπουν κινούμενα σχέδια, παίζουν παιχνίδια, φτιάχνουν χειροτεχνίες μαζί με αυτά. Συναντιούνται με άλλους γονείς σε πάρκα και παιδικές χαρές για να παίξουν τα παιδιά τους, πηγαίνουν εκδρομές σε κοντινά χωριουδάκια και δάση, μη χάνοντας ευκαιρία να χαιρετίσουν και να στείλουν τις ευχές τους σε όποιον κι αν συναντήσουν. Έχει γίνει γρήγορα ανάγκη η επικοινωνία, η συζήτηση, η κουβεντούλα, η ανταλλαγή σκέψεων και ιδεών.

Αυτή η μεγάλη αλλαγή στη ζωή της πόλης και των κατοίκων της, κίνησε το ενδιαφέρον πολιτών από άλλα μέρη. Θέλησαν να την επισκεφτούν, να δουν από κοντά το πώς λειτουργεί αυτό το παιχνίδι και να πάρουν και οι ίδιοι μέρος για λίγο. Σε μερικούς, άρεσε τόσο πολύ που αποφάσισαν να μείνουν για πάντα σ' αυτή την πόλη. Άλλοι ήρθαν από περιέργεια και μόνο, έφυγαν όμως πιο χαρούμενοι και πιο ευτυχημένοι.

Καθώς περνούσε ο καιρός, όλο και περισσότερες πόλεις έκαναν δικό τους το παιχνίδι των

Χαιρετισμάτων. Μέχρι που ολόκληρη η γη γέλημυρίσε
ευχές κι ένα τεράστιο χαμόγελο.

Η ζωή μας δεν είναι δύσκολη τελικά. Αρκεί να
αντιμετωπίζουμε τα πάντα ξεκινώντας με μια
«καθημέρα».

Казань

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η Απολλώνια Παραμυθιώτη γεννήθηκε το 1994 και κατάγεται από την Κέρκυρα. Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι έχει κλίση σ' αυτήν. Είναι αυτοδίδαχτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε Πανευρωπαϊκούς Διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος. Μόλις τελείωσε το σχολείο, το 2012, και θα ήθελε να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Όνειρό της επίσης είναι να διδαχτεί από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.

Μια μουντή πόλη, αγχωμένοι πολίτες, εκνευρισμένοι οδηγοί, βιαστικοί πεζοί σ' έναν αγώνα δρόμου δίχως τέλος. Όσπου μια μέρα, ένας μικρός μαθητής παίρνει μια γενναία απόφαση: να σκορπίσει ευχές και χαιρετίσματα σε όλους τους συμπολίτες του. Είναι μόνος του, αλλά δεν το βάζει κάτω. Προσπαθεί, επιμένει, σκέφτεται με δημιουργικότητα και φαντασία. Θα τα καταφέρει; Ένα παραμύθι για μικρά και μεγάλα παιδιά με περιβαλλοντική ευαισθησία, ερωτηματικά που όλοι έχουμε θέσει και συνεχίζουμε να θέτουμε, και επίκαιρους κοινωνικούς προβληματισμούς.